

MARIOTOVÍ DĚDÍČI

Bládeček

Maria Holečková

FRAGMENT

Mariotovi dediči 2 – Blúdenie

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:
Mariotovi dediči 1 – Predurčenie
Mariotovi dediči 3 – Odhadlanie

Marja Holecyová
Mariotovi dediči 2 – Blúdenie – e-kniha
Copyright © Fragment 2011

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

MARIOTOVÍ
DĚDIČI

Blüdenie

MARJA HOLEČKOVÁ

FRAGMENT

*Venujem Kikuši za to,
že učila Mariotovcov rozprávať
a mňa tešíť sa, aj keď nebolo ľahko –
aspoňže nám
neprší!*

Obsah

Prológ – Temnota Magradu	7
1. Florián útočí	10
2. Magiolový chaos	20
3. Rodinné hádky	29
4. Prenasledovaní drakmi	34
5. V pazúroch orlajov	47
6. Súboj s vodníkmi	57
7. Nagliov azyl	66
8. Kvety ludrefory	72
9. Starešinove ratolesti	83
10. Volanie pravdy	89
11. Odvrhnutá vília	100
12. Miseagovo svedomie	107
13. Tajomstvá vo vrecku	117
14. Dedičstvo Mursovcov	128
15. Priateľské gesto	138
16. Neodolateľné pokusenie	150
17. Dobrý syn	160
18. Sila priateľstva	174
19. Predpovedaný pád	182
20. Príbeh na hladine	194
21. Ubytovanie v Magrade	202
22. Budúcnosť Maettregie	213
23. Nešťastná láska	222
24. Matkin zásah	233
25. Túžba po moci	242
26. Natrigina zrada	251
27. Grigoriasovo ultimátum	261
28. Zlo v plameňoch	269
29. Mijin slub	279
30. Zakladateľ dvoch klanov	288

31. Odvarotvorcovia.....	298
32. Timea a Alexis	303
33. Zradný úskok	316
34. Nepríateľ Dohody.....	326
35. Veštby.....	339

Prológ

Temnota Magradu

Hlavná magradská sála bola ako vždy tmavá a chladná. Grigorias ju neznášal. Stál po Mariotovom boku, keď Magrad vznikal, radil pri jeho projektovaní. Napriek tomu, že pomáhal vytvárať ochranné zaklínadlá pri jeho opevňovaní, ani po mnohých rokoch nepoznal všetky jeho budovy, chodby a miestnosti. Bol to veľký, nepríjemný labyrint, a preto sa radšej zdržiaval vo svojej pevnosti. Dnes v noci sa však rozhodol zostať.

Mariotovu postavu si všimol hned. Jeho pán nehybne stál pred spojovacími dverami, cez ktoré len pred niekoľkými hodinami unikli dediči. Uprene na ne hľadel. Oči sa mu v tme leskli, ale neodrážal sa v nich nijaký cit. Akoby neboli duchom prítomný.

Grigo vytušil, že ešte nenastal správny čas, aby ho mohol vyrušiť. Skryl sa do tieňa veľkých dverí a zvedavo ho pozoroval.

Trvalo dlho, kým sa Marioto pohol. Akoby v kríci vystrel ruky, zapraskanie jeho kľbov doľahlo až ku Grigovým ušiam. Dvíhal ruky pred seba a jeho malíček sa stretal s palcom. Svaly mal také napäťe, až sa mu celé telo chvelo. Vo chvíli, keď sa už končeky jeho prstov mali spojiť, roztvoril dlane a vyvalila sa z nich obrovská zlatistá sila. Osvietila celú miestnosť, odhalila vrásky a sústredený výraz jeho tváre.

Mariotove dlane sa pomaly vzdaľovali, energia medzi nimi však prú-

dila ďalej a narastala. Vtom sa v sále zdvihol vietor a oprel sa do jeho plášta. Zlatistej energie bolo stále viac a viac.

Zrazu ju všetku pustil na zem. Kruh jantárových kameňov, ktoré ho obkolesovali, pritiahol mágiu ako magnet a pohlcoval ju. Kamene sa rozhoreli a ich svetlo sa začalo ako had obvíjať okolo čarodejníkovej postavy. Vietor neutíchal, no aj ten sa sústredil do krahu, v ktorom Marioto stál. Jeho mocná postava mu odolávala a pomaly sa celá strácala v zlatistej magickej kukle.

Ked' už Grigorias nevidel ani kúsok jeho tela, energia sa pretrhla. V zlomku sekundy sa vyparila do tmy a vietor stíhol. Kamene stratili svoju žiarivú nádheru a sčerneli.

„Už môžeš vojsť, Grigo,“ chladne zavŕchal Marioto s pohľadom stále upretým pred seba.

„Zbytočne miňaš jantár,“ neodpustil si Grigo, pomaly kráčajúc k svojmu pánovi. „Dobre vieš, že takto to nepôjde.“

„Prišiel si sa ubezpečiť, či dodržiavam naše plány?“ opýtal sa ho na miesto odpovede.

Grigorias zamyslene hľadel na čierne kamene. „Čuduješ sa?“ kľakol si a jeden kameň vzal do ruky. „Obaja dobre vieme, že keby si chcel, to dievča je už dávno v Magrade. Nezasiahol si, Marioto. Bez pohnutia si sledoval, ako uteká týmito dverami. Neurobil si nič, čím by si jej v tom zabránil. Ty si chcel, aby utiekla.“

„Áno, chcel,“ ľahostajne priplustil Marioto a vystúpil z krahu. Na Grigoriasa sa ani nepozrel. Kráčal ďalej a sadol si za vrchstôl.

„Mám jednu teóriu,“ pokračoval Grigo a nasledoval pána k stolu. No nesadol si. Položil kameň pred Mariota a uškrnul sa. „Čakal si dlhých šestnásť rokov... To dievča ti môže dať presne to, čo potrebuješ, a ty jej dovolíš ujsť. Pýtam sa prečo. Prečo je veľký Marioto ochotný tak veľmi skomplikovať svoju situáciu? Hrá sa s tým dievčaťom hru na mačku a myš alebo sa za tým skrýva viac?“ Na chvíľu sa odmlčal. „A potom... To, čo od nej budeš chcieť je, priznajme si, veľká vec. Vyžaduje si nielen mágiu, ktorá jej bola tak nešťastne darovaná, ale aj silu, ktorú skúsený čarodejník ako ty iste má. No pätnaštročné dievča?“ zasmial sa. „Vieme, že je schop-

ná pomôcť ti, ale za akú cenu? Čo ak to neprežije?“ Marioto ani brvou nepohol. Zdalo sa, akoby Griga ani nepočúval. „Žiadal by si to od nej, aj keby ju to malo stáť život?“

V miestnosti sa rozhľadlo ticho. Grigo prstom prechádzal po kľzkom povrchu kameňa. V duchu sa usmieval. „Alebo jej dávaš čas, aby dokonale ovládla magioly? Chceš, aby utiekla, aby zosilnela a pripravila sa na to, čo ju čaká?“ Teatrálnie si povzdychoval. „Tornax, Tornax... Vieš, čo to teda znamená?“ Naklonil sa k nemu a zlostne zašepekal. „Znamená to, že si sa ani za tých šestnásť rokov vôbec nezmenil!“

„Skončil si?“ opýtal sa Marioto a ironicky sa pozrel do Grigovej tváre.

„Lenže teraz som tu ja. A nedovolím, aby čokoľvek pokazilo to, čo sme toľko rokov budovali!“ zaprisahával sa Grigorias.

Marioto sa bez slova postavil a otočil sa na odchod. Grigo pokračoval ďalej: „Je mi jedno, čo nás to bude stáť. Všetci títo ľudia, všetci, čo žijú v tejto pevnosti, pridlho čakali na to, aby sa konečne rozpútala vojna. A ak si bude vyžadovať život jedného dievčiska, ver mi, že nebude posledné, ktoré sa obetuje!“

Posledné slová Marioto už nemohol počuť. Odišiel zo sály. Nechal v nej Grigoriasa samého triať sa od hnevu. Ten sa zhlobka nadýchoval a s prižmúrenými očami sa zahľadel na jantárový kameň na stole.

„A čo sa týka tej malej...“ Z ruky mu unikol modrastý tieň mágie. Vzápäť sa kameň zmenil na čierny prach.

Florián útočí

„Až dnes, dnes sa dozviete, že dediči naozaj nezapreli svoju krv!“

„Prečo neprší?“ namrzene sa opýtala Mija.

Miseag hľadel pred seba, tmavé oči prižmuroval oproti žiariacemu slnku.

„Malo by pršať, nie?“ pokračovala a odhrnula si neposlušné vlasy. „Cej lej tejto fraške by to dodalo správnu atmosféru. Brodili by sme sa v blate, dažďové kvapky by nám šľahali do tváre a my by sme kráčali v ústrety osudu, ktorý nám je už dávno známy.“

„Čuš, Mija!“ rázne jej prikázal Metoj a pridal do kroku. Zdalo sa, že sa chce čo najrýchlejšie dostať k časovému polu.

Miseag sa však neponáhľal. Áno, Mija hovorila pravdu. Kráčali v ústrety osudu, ktorý všetci dobre poznali. Celý súd bol už len fraška, oficiálny, ale zbytočný akt, po ktorom bude nasledovať jediné: definitívna rozlúčka s čarodejníckym svetom.

Od zlosti zataľ päste. Kráčal rázne, nevyspytateľný a drsný pohľad upretý do diaľky. Ako sa mu to všetko mohlo takto vymknúť spod kontroly? Ako mohol dopustiť, aby sa dostal až pred súd? Odpoved' poznal veľmi dobre. Pripomenulo mu to otcove slová, jedny z mála, na ktoré si spomíнал: „Si ako lev. Ked' si niečo vezmeš do hlavy, nemyslíš na násled-

ky. Vďaka tejto vlastnosti sa ľudia stávajú veľkými a mocnými. A rovnako ich môže priviesť k pádu až na dno!“

Miseagovým cieľom bolo získať Knihu odpovedí, dedičstvo jeho rodu. Nezáležalo mu na následkoch, chopil sa jedinej príležitosti, čo sa mu v živote naskytla, a spolu s Mijou sa vlámal do ľubietovskej Komory. Ich plán bol riskantný, no predstava, že v rukách bude držať toľko odpovedí, toľkú moc..., ho presvedčila, že to jednoducho musí urobit!

A vo chvíli, keď ju zacítil vo svojej ruke, keď pocítil bolest, ktorá mu prenikla celým telom a na ramene vypálila znak Nositela, myslal si, že jeho cieľ sa už naplnil. Cítil, že vďaka nej sa naozaj stane mocným. Všetko, po čom túžil, mal na dosah!

Ked' však začul Metojov hlas, volajúci Mariotových dedičov, z výšin snov padol až na dno. Odhalili ich.

Vlámanie do Komory bol neodpustiteľný zločin, trestal sa tým najvyšším trestom – zničením magických amuletov. Načo mu bude Kniha odpovedí bez čarovnej moci? Prečo si ho zvolila za Nositela, keď ju nikdy nebude môcť použiť? Načo tak veľmi riskoval, keď teraz príde o jediné, na čom mu v živote záležalo?

Ako veľmi nenávidel svet, ktorý mu priniesol toľko utrpenia! Nenávidel ho a zároveň si nedokázal predstaviť život mimo neho.

Žil bez rodičov medzi ľuďmi, ktorí ho neznášali a zároveň sa ho desili, lebo je vraj zlý Mariotov dedič. Aj keď má troch dobrých priateľov, vždy sa cítil opostený, sám so svojím osudom. Už dávno nepotreboval matkini náruč alebo otcove ponaučenia. Túžil len po uznaní. Po tom, aby ho ten nenávidený svet jedného dňa rešpektoval a aby meno jeho otca opäť získalo na vážnosť. Chcel im aj sebe konečne dokázať, že nie je len dedič vraha, ale Miseag Mursa, mocný a dobrý čarodejník... Kniha odpovedí mu mala dať moc, vďaka ktorej by sa mu to podarilo.

No on zlyhal. Získal Knihu, ale ešte v tento deň stratí čarodejnú moc a prieplustku do magického sveta. Čo bude robiť bez mágie? Jeho jediný sen sa rozpadal na márne kúsky.

„Asi nemá zmysel pýtať sa, čo mienite urobiť s tým, že môj drahý tatko o mne už roky vedel, však?“ nadhodila Mija po chvíli ticha.

„To nie je tvoja starosť,“ odvetil Metoj. „Už včera som ti povedal, že o všetkom informujem Najvyšších, ale až po súde.“

„Trocha vás štve, že vás Marioto obabral, pravda?“ podpichla ho a Miseag si všimol škodoradostný úsmev na jej tvári. Oči mala rozšírené od nervozity a strachu. Provokovala Metoja ostravnými otázkami, len aby zakryla strach z toho, čo ich čaká.

Starešina jej neodpovedal. Zrak sa mu zastavil na bráne časového poľa.

„Privelia ľudi,“ zašomral nespokojne. Už z diaľky videli, že vnútri sa to hemží obyvateľmi Hornej Vsi a Lubietovej. Ved' kto by už len chcel prepať súd s Mariotovými dedičmi? Bola to pravdepodobne posledná príležitosť vidieť ich... predtým ako navždy opustia magický svet.

„Keby ste rozmyšľali ekonomicky, mohli ste vyberať vstupné,“ poznámenala Mija. Zrazu jej tvár zvážnela. Miseagovi neušlo, že z končeka malíčka jej vyletela drobná iskierka – nespochybniatelný znak obáv a nestoty.

Na okamih sa zastavil. Telom mu prenikol neznámy chlad, neprijemný pocit bodajúci priamo do jeho unaveného tela. Vedel, že čarodejníci nezaváhajú – využijú príležitosť zbaviť sa hrozby Mariotových dedičov. Jeho predkovia boli kedysi najväzenejšími členmi klanu, tešili sa väčšej úcte ako rodina starešinu... A on zavinil, že rod Mursovcov teraz skončí vo vyhnanstve! Mohol ich ešte viac sklamáť?

„Miseag, kráčaj. Hádam ich len nenecháš čakať!“ volala naňho Mija. Metojov varovný pohľad prezrádzal viac ako slová. Nemal nádej na útek, nemal nádej vyhnúť sa súdu.

Zhlboka sa nadýchol. Ide sa im teda smelo zoči-voči postaviť! Nedovolí im, aby sa tešili aj z jeho zúfalstva. Pošúchal si boľavé rameno.

„Podme teda,“ zašeplal pre seba a vykročil vpred. Nevzdá sa, kým má amulet, a ak má odísť, tak so cťou. Tak, aby sa jeho rodičia zaňho viac nemuseli hanbiť.

„Venujte nám pozornosť!“ žiadal zhromaždených Kalim, starešina Hornej Vsi. Stál za vysokým dreveným stolom po Metojovom boku. Jeho zavalitá a nízka postava sa popri Metojovej strácalala. Hlasom si však vynú-

til ticho. Vrava ustala, dedinčania sa prestali nepokojne hmýriť a obracali pohľad k starešinom. Viac ako ich vodcovia ich však zaujímali obžalovaní sediaci vedľa stola.

Miseag hľadela priamo do tvári zhromaždených čarodejníkov, akoby im chcel dokázať, že ani teraz necíti strach či výčitky, že je opäť absolútne imúnny proti ich pohľadom a myšlienkom. Mija však vedela svoje. Nielen jej sa triasli kolená, nielen jej zvierał žalúdok pocit úzkosti a zúfalstva, nielen ona by najradšej v tej chvíli utiekla.

Nebola schopná pozerať sa na tých ľudí, čakajúcich na čo najkrutejší rozsudok. Pohľad upierala na Danku, sediacu spolu s bratom a Petramom v prvom rade. Jej kamarátka bola bledá ako stena. Hnedé vlasy len zvýrazňovali jej bledosť, oči sa jej podozrivo leskli. Keď zachytila Mijin pohľad, pokúsila sa o povzbudivý úsmev. Jej grimasa však mala celkom opačný účinok. Mija sa cítila ešte mizernejšie.

„Neverím tomu,“ zašeptala Miseag.

„Čomu?“ opýtala sa, nespúštajúc zrak z Dankiných smutných očí.

„Utekli sme z pazúrov Zradcov, z Mariotovej pevnosti... obaja máme obrovskú moc... A teraz nás porazia títo!“ pohŕdavo ukázal pred seba. „Obmedzení sedliaci na čele s Perníkom...“

Mija neodpovedala. Zhromaždení sa už upokojili. Predstúpil pred nich profesor Perník, oblečený zaiste v tej najkrajšej rovnošate, akú doma našiel. Nastal predsa jeho veľký deň. Ak sa mu podarí Miju odstrániť z magického sveta, stane sa Metojovým nástupcom, budúcim starešinom. Bolo to také jednoduché...

Profesor vypol hrud' a podišiel k starešinom. Keď sa otáčal, nechtiac si pristúpil lem rovnošaty a len tak-tak udržal rovnováhu. Niektorí sa ticho zasmiali. Mija si všimla, že aj Danke myklo kútikmi úst.

„A možno sa stane zázrak,“ zašeplala s nádejou.

Kalim sa vzpriamil v celej svojej výške a začal: „Vážení priatelia klanov Lubietovej a Hornej Vsi. Zišli sme sa tu vo veci súdu slečny Mije Lubietovej a pána Miroslava Miseaga Mursu, inak známych ako Mariotovi dediči. Ich priestupok je vám všetkým známy, no rád... vlastne nerád, no predsa ho musím aj oficiálne vyhlásiť. Dediči sa ilegálne vlámalí do Komory

klanu Lubietovej a pokúsili sa z nej odcudziť predmety chúlostivého charakteru,“ nepokojne sa pomrvil a potom pokračoval: „Kedže je medzi obžalovanými aj rodinný príslušník starešinu Lubietovej, podľa zákonov Dohody výsluch v mene Lubietovej bude viest jeho zástupca – Florián Perník.“ Profesor neskrýval spokojný úsmev.

„Zástupca, hlupák, ešte nie nástupca,“ zamrmala Mija a dúfala, že ju počul.

„A ja budem v tomto procese zastupovať Hornú Ves,“ povedal Kalim. „Na konečnom rozhodnutí sa dohodnú starešinovia a traja porotcovia z každého klanu. Dovoľte, aby som vám ich predstavil.“

Kalim potom uviedol členov poroty: pána Okruhlicu, nízkeho a trocha zavalitého otca Danky a Barta. Ten sa postavil a mierne uklonil. Po ňom pána Rabela, Petramovho otca, ktorý podobne ako jeho synovia pôsobil mimoriadne príťaživo a sebavedome. Posledným porotcom Hornej Vsi bol profesor morálky Dobrík. Mija vedela, že on sa určite nepostaví na jej stranu. Jeho hodiny sa vždy niesli v duchu hesla: Marioto a všetko, čo s ním súvisí, je skazené a odsúdeniahodné!

Lubietovú zastupoval Perník, ktorému sa tentoraz podarilo uklonit bez toho, aby sa potkol, profesorka Kalenčáková a napokon Rajnoha, ktorý sa ich počas posledných mesiacov beznádejne snažil naučiť bojovať. Mija si pomyslela, že Metož ani nemohol nájsť hlúpejšieho porotcu – ne-pochybne to bol zámer.

Kalim sa opäť ujal slova: „Verím, že porota dospeje k spoločnému a spravodlivému rozsudku. Starešina Lubietovej ma požiadal, aby som proces viedol.“ Pozrel sa na Metoža. „Teraz dávam slovo obžalobe, aby vzniesla svoje obvinenie.“

„Dám a páni!“ nedočkavo začal Perník. Mierne si nadvhhol rovnoša-tu a vykročil pred čarodejníkov, ktorí už netrpezlivo čakali na jeho slová. „Verím, že ste sa tu všetci zišli z jediného dôvodu – aby ste sa presvedčili, že spravodlivosti sa učiní zadost! Možno sa obávate, že napriek vážnosti zločinu budeme k vnučke starešinu pristupovať inak ako k obyčajnému členovi klanu. A možno ešte neviete, ako úskočne sa pokúsili títo dva muži,“ pohľadom ukázal na zamračených starešinov, „pomôcť uniknúť

dedičom z Komory, ako sa pokúsili oklamať ma a pomôcť zločincom! Som presvedčený, že aj vy pochybuje o čestnom konaní nášho starešinu, ktorý sa tak...“

„Opovážte sa ma tu ešte jediným slovom napadnúť, Florián, a bez mihnutia oka vás vykážem zo sály!“ prerusil ho Metoj vraždeným tónom. Medzi ľudmi to len tak zašumelo.

Perník bol spokojný, že už zasial semienko pochybností.

„Dnes sa dozviete viac, ako ste sa nazdávali, priatelia,“ pokračoval pevným hlasom. „Tieto dve nevinné deti,“ posmešne sa zasmial, „nemajú na rováši len vniknutie do Komory. Klamstvá a tajomstvá okolo nich splietali ich príbuzní, a preto sme nedokázali včas odhaliť, čo sa skrýva za ich peknými tváričkami a pohľadom ukriadených obetí! Až dnes, dnes sa dozviete, že dediči naozaj nezapreli svoju krv!“

„Čo to trepeš!“ vyhŕkol Petram a nazúrene sa postavil. Danka ho okamžite stiahla a prinútila sadnúť si naspäť na kamennú lavicu. Medzi čarodejníkmi sa ozval nepokojný šum, no netrval dlho, lebo všetci boli priveľmi zvedaví. Nechceli oddaľovať Perníkove odhalenia.

„Dobre si premysli, čo povieš,“ chladne ho varoval Metoj. Perník na okamih akoby stŕpol, no vzápäť sa vystrel a zdvihol bradu, čakajúc na absolútну pozornosť svojho publiku.

„Ak povie niečo o magiolách, Metoj ho na mieste zabije,“ skonštatovala Mija. Srdce jej zvieraťa nepríjemná predtucha, že profesor má v rukáve esá, o ktorých ani netušili.

„Mysleli ste si, že sú to neschopní čarodejníci? Miseag Mursa vraj nehodník?“ posmešne sa uškrnul. „Nevzdelané dievčatko, ktoré nečarovalo, až kým sme ju tak nešťastne neuvedli do klanu? Omyl! Obaja disponujú mocou, ktorá by vás šokovala.“

„Nemôže vedieť...“ Miseagov hlas sa zadhrhol.

Profesor Perník pokračoval: „Dievča má moc magiol – výnimočnú nadprirodzenú silu, ktorá jej dovoľuje čarovať aj bez amuletu! Sila, o akej ste možno nikdy ani nepočuli. Vďaka nej dokáže vytvoriť aj čarulu a robiť veci, o akých sa nám možno ani nesníva! A Metoj spolu s Arabesom a všetkými Najvyššími nám túto skutočnosť chceli zatajit!“

Mija sa pozrela na Metoja. Jeho červená tvár a stisnuté pery hovorili za všetko. Ak by Perník stál vedľa neho, a nie po Kalimovom boku, určite by ho v tej chvíli zaškrtil.

V sále nastal nepokoj.

„Práve si prezradil tajomstvo najvyššieho rádu!“ nahnevane oznamil Perníkovi Metoj. „A za to sa budeš zodpovedať nielen mne, ale aj Arabesovi!“

„Prečo klamat? Prečo ďalej nechávať verejnosť v nevedomosti?“ bránil sa Perník. Pohľad na rozrušených ludí ho povzbudzoval, hlas mu znel čoraz istejšie. „Aby dediči mohli aj ďalej spriadať svoje plány, aby ste vy aj nadálej zatvárali oči pred hrozbohou, ktorú predstavujú?“

Zo zhromaždenia sa začali ozývať súhlasné výkriky.

Perník však neskončil, postavil sa pred Metoja a mocným hlasom pokračoval: „Čo všetko ste nám ešte zatajili? Ako môžeme veriť starešinovi, ktorý zradí svoj klan a radšej kryje svoju vnučku?“

Metoj sa zúrivo postavil, až sa jeho stolec takmer prevrhol. „Ako sa opovažuješ spochybňovať moje rozhodnutie!“

„Lebo ste nás ohrozili!“ útočil ďalej Perník. „Kto iný by sa odvážil súdit vás? Kto iný by mohol otvoriť Lubietovčanom oči, ak nie ja? Priznajte sa, že to nie je posledné tajomstvo, ktoré pred nami ukrývate! Vy aj dediči ešte máte zopár zaujímavostí, ktoré by sme mali počuť!“

Starešinova ruka vyletela k Perníkovmu hrndlú a pevne ho stisla. Profesor zrazu pôsobil ako bábka v rukách zúrivého medveda. V sále nastalo hrobové ticho. Kalim položil ruku na Metojoovo plece, ale starešina zavretie neuvoľnil. „Som najvyššia autorita tohto klanu, či sa ti to páči, alebo nie. Mám právo vylúčiť ta! Mám právo v záujme bezpečnosti rozhodnúť o tom, čo sa moji podriadení dozvedia a čo nie. Ako sa teda opovažuješ obviňovať ma zo zrády? Klanu som zasvätil svoj život a obeťoval som preň aj svoju rodinu!“

„Vašu rodinu? Šialenú veštkyňu?“ zachriepel Perník. „Mariotovu milenkú?“ Zovretie ešte zosilnelo. „Syna odpadlíka? Alebo vnučku... kriminálničku?“ Perník už neboli schopný rozprávať. Mija a Miseag sa postavili, bezmocne hľadiac na zúrivého starešinu a jeho obeť.

„Pusťte ho!“ rázne vykríkla Kalenčáková. Urobila niekoľko krokov a zovrela Metojovu ruku. Perník ledva lapal dych. „Pusťte ho, starešina!“ dôrazne zopakovala.

Metoj jej venoval takmer taký istý nepríjemný pohľad, akým prepaľoval profesora. Potom zovretie uvoľnil a Perník dramaticky padol na zem. Kašľal a masíroval si hrdlo, oči mu slzili. Mija si nebola celkom istá, či to len nehrá. Vedela, že starešinov stisk je viac ako bolestivý, no zároveň si uvedomovala, že keby naozaj chcel, Perník by už dávno vydýchol naposledy.

„Nie ste hodný... titulu starešinu,“ jachtal medzi záchvatmi kašla.
„A ani Kalim nie je nevinný.“

Kalenčáková prižmúrila oči: „Florián...“

Perník zodvihol zrak k starešinovi Hornej Vsi: „Len nám povedzte, aké tajomstvo skrývate spolu s Mursom!“

Mija si všimla, že Miseag zmeravel a svoje tmavé oči zabodol do Perníkových.

„Nie je nijaký nehodník!“ vyhlásil Florián už čistým a sebavedomým hlasom. „Viem, že je mocnejší ako všetci jeho rovesníci, možno s výnimkou malej Lubietovej!“ Pomaly sa zviechal zo zeme. „Viem, že dokáže vyčarovať čarulu a že bojuje takmer ako profesionál. Svoju neschopnosť iba predstieral, klamal vás všetkých, aby mohol v pokoji rozvíjať svoje zručnosti a snovať plány! Nie je čarodejnícky nehodník, práve naopak!“ Už stál pevne na nohách, keď víťazoslávne dodal: „Mursa je mocný a predstavuje hrozbu!“

„Klamete!“ vyhríkol Miseag.

„To je...“

„Nemožné!“

„Zdal sa mi odjakživa...“

„Vždy bol...“ ozývalo sa medzi ľudmi.

Perník vyzývavo pozeral na Miseaga. „Prisahaj teda! Prisahaj na svoj amulet, že to tak nie je!“

Miseag stisol pery. Nemohol to urobiť, nemohol krivo prisahať na to najcennejšie. A tak nechtiac potvrdil Perníkove slová. Aj tí, ktorí by tomu možno neverili, v tej chvíli už poznali pravdu.

„Doparoma s ním!“ zamrmrlala Mija.

Perník ešte neskončil: „Rodina Sliačikovcov by vám mohla potvrdiť, že používa dokonca akúsi neznámu mágiu, aby nepriateľov uriekol! Im sa iba s trochou šťastia podarilo pred ním uniknúť!“

„Sprostosť!“ oboril sa naňho Miseag.

„Sadnite si!“ prikázala im Kalenčáková. „Všetci sa upokojte!“

„Ty si to vedela tiež, však, Adriana?“ pýtal sa profesor. „Všetci ste ich podporovali. Metoju ich učil telepatiu! Úmyselne ste ich oboznámili s vyššou mágiou a dávali im do rúk ešte väčšiu moc! Ty, Adria, si ich učila bojovať!“ Otočil sa k pobúreným a nahnevaným čarodejníkom. „Dediči tak napokon spojili svoje sily a zaútočili na Komoru! Pomocou klamstiev a podpory týchto ľudí obaja vyrástli v zrejmú hrozbu! Sú to čarodejníci, čo ovládajú mocnú mágiu a spojili sa, aby rovnako ako Marioto zradili svoje klany aj celé Spoločenstvo!“

„Nie ste normálny!“ vyhfkla Mija.

„Sadni si!“ prikázal jej Metoj.

Bezmocne sa pozrela na ľudí pred sebou a nemohla uveriť tomu, že všetci sa dali tak ľahko presvedčiť Perníkovými špekuláciami. „Keď nič iné, určite viete aspoň to, že ja a Miseag sa neznášame! Alebo aj to na vás hráme?“

Perník sa zasmial. Najprv ticho, ale keďže v sále nastal privelký hluk, musel sa zasmiať hlasnejšie, aby upútal pozornosť. Keď ani to nebolo dosť nápadné, rozosmial sa na celú miestnosť.

Mija sa k nemu nahnevane otočila: „Čo je?“ A vzápäť si spomenula, aké eso ešte profesor nevytiahol. Do tváre sa jej nahrnula červeň.

„Takže sa nenávidíte?“ posmešne zopakoval. „Pochybujem, že dvaja ľudia, ktorí sa nenávidia, sa bozkávajú...“

Po tej vete v sále sa dav utíšil. Všetci mlčali a podozrievavo hľadeli na dedičov. Mija stála ako skamenená, neschopná pohybu, neschopná protestu.

„Alebo chcete tvrdiť, že ste sa nebozkávali?“ opýtal sa Perník a jeho hlas sa ozýval po celej sále. Mija kútikom oka zachytila Dankinu šokovanú tvár. Peteho úškrn jej vohnal ešte viac červene do tváre a Bartov ne-

veriacky pohľad a prerývaný smiech, akoby nikdy nepočul väčšiu hlúpost, ju zase prinútili celkom sklopíť zrak. Počula, ako Kalenčáková ticho vzdychla.

„Odpovedzte mi!“ nástojil na svojom profesor.

Miseag sa vystrel v celej svojej výške. Prevyšoval Perníka o dobrých päť centimetrov. Všetci čakali na jeho odpoveď, hoci mlčanie dedičov bolo veľavravné. Napokon odvetil: „Prekrúcate všetko, čo...“

„Odpovedzte! Všetci sme mimoriadne zvedaví!“ naliehal profesor.

„Musel som...“

„Áno alebo nie?“

„Neprerušujte ma!“

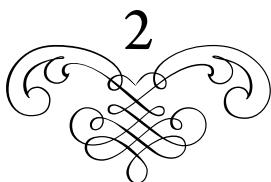
„Áno alebo nie?“

„Áno!“ nahnevane vykríkla Mija a prebodla ho zúrivým pohľadom. „Áno! A viete čo?“ Nedokázala sa pozrieť do tváre Metojovi, Miseagovi a dokonca ani Kalenčákovej. Hanba zaplnila celé jej vnútro. Magioly sa do nej valili v prúdoch a ona nebola schopná upokojiť ich. „Dobre, že neskáčete od radosti z toho, že nás dvoch konečne zničíte! Lenže ten zlý je predsa Marioto! Jeho Zradcovia boli v Komore! To vás netrápi? Netrápi vás ani to, že jeho trpaslík nás roky sledoval? Koľko takých vyzvedačov ešte má, čo myslíte? Vďaka nim môže vedieť o všetkom, čo sa v Spoločenstve deje! Prečo sa zaoberáte nami, keď on – Marioto! – je hlavný problém, a nie to, či sme sa s Miseagom pobozkali, alebo nie!“

„Ak by sme dokázali Mariotovo snaženie zastaviť ešte v mladosti, vojna by nikdy nehrozila!“ pokojne argumentoval profesor.

Mija už-už otvárala ústa, pripravená hádať sa. Prerušilo ju však čosi, čo nik z prítomných nečakal. Možno prichádzal ten zázrak, v ktorý dúfala... alebo skôr nočná mora, ktorej sa desila?

„Verte mi, keby ste Mariota v mladosti postavili pred súd, všetkých by vás s úsmevom poslal do horúcich pekiel!“ ozval sa hlas, ktorý obaja dediči už poznali a z ktorého im v žilách tuhla krv.

Magiolový chaos

„Máte, čo ste chceli, už chodťte!“

Dediči sa ani nestihli otočiť k bráne a časové pole sa začalo zapĺňať. Dovnútra vleteli desiatky čarodejníkov na vuznoškách, celý dav dedinčanov obklúčili a stále sa hrnuli ďalší a ďalší. Na ich čele stál muž so zjazvou tvárou.

„Grigorias!“ vykríkla Kalenčáková a hned sa jej v ruke zjavil meč.

Medzi zhromaždenými nastala panika. Niektorí vyťahovali svoje prútiky, iní začali vydesene kričať, bolo počuť aj detský pláč. Zradcovia tak ľahko získali rukojemníkov, vykrútili im ruky za chrabát a na krk im priložili dýky. To len prispelo k všeobecnej panike.

Starešinovia stiahli oboch obvinených za svoje chraby a spolu s Adriannou sa postavili pred nich.

„Ale, ale...“ smial sa Grigorias a so svojou vuznoškou neohrozené klešal priamo pred odhadlané a nazúrené tváre vodcov klanu. „Radím vám, aby ste zachovali pokoj.“ Zastavil sa tesne pred čarodejníkmi a otočil sa k dedinčanom. „Nemáme záujem o vaše životy. Zatiaľ, aby som bol presný. Dnes sme si prišli len po dedičov.“ Rozruch zoslabol, čarodejníci obracali pohľad ku Grigoriasovi a dvom deťom, ktoré chránili starešinovia. „Hádam by ste sa len kvôli nim nebili?“ smial sa vodca útoku. „Roztomilý párik, ktorý chcete odsúdiť na zbavenie moci, lebo vás klamal a dokonca...

dokonca sa spojil a vlámal do vašej presvätej Komory? Kto by už len kvôli nim riskoval svoj život?"

Vzápäť sa otočil k starešinom a škodoradostný úsmev sa mu ešte viac rozšíril: „Mám vo svojej moci všetkých členov vašich klanov. Obetujete ich kvôli dvom čarodejníkom, ktorých tu nikto nechce?“

Jeho slová mali na zhromaždených nevídany účinok. Pochopili, že ak splnia Grigove požiadavky, nehrozí im nijaké nebezpečenstvo. Tí, čo mali toľko odvahy, aby vytiahli svoje zbrane, ich hned vrátili na svoje miesto a ich protesty ustali. Panika sa zmenila na rozrušený šepot. Zka mal pravdu, nik z nich neboli ochotní pohnúť čo len prstom na záchrannu zločincov, ktorí pre nich predstavovali takú hrozbu.

„Nech si ich vezme!“ počula Mija zreteľne z davu a jej žalúdok urobil salto.

Perník odstúpil a zamračene sledoval novú situáciu. Jeho výraz nenašvedčoval tomu, že by ho zvrat udalostí tešil. Príslušníci porotcovia súdu sa ani nepohli. Mija to chápala. Životy dedičov nestáli za stratu jediného bojovníka, aj tak už boli v očiach každého odsúdení.

„To nemôžu!“ zlostne kričal Petram, no ani on sa neodvážil pohnúť z miesta. V Dankiných očiach sa leskli slzy. Bart ju chytil za ruku a lútosťivo hľadel na svojich priateľov, ktorých tak surovo pritlačili k múru.

Na tvárich Adriany a starešinov bolo však vidieť odhadlanie.

„Nemáte na výber,“ pokračoval Grigorias a rukou pokynul k Zradcom vznášajúcim sa nad nimi. „Vydajte nám oboch dedičov a nikomu sa nič nestane. Marioto ich povoláva k sebe.“

„Patria k nemu! Vedel som to!“ ozvalo sa z davu. Mija sa v tej chvíli nezmohla na odpór. Miseag stál vedľa nej a do tváří Zradcov hľadel s takou zúrivosťou, akú uňho ešte nikdy nevidela.

Desiati Mariotovi sluňovia klesli so svojimi vuznoškami ku Grigorijsovi. Mija medzi nimi spoznala aj červenovlasú ženu a staršieho muža, ktorí uniesli Annu a ju s Miseagom napadli v Komore. Ženin pohľad stvrđol vo chvíli, keď sa jej oči stretli s Perníkovými.

„Zradkyňa,“ takmer nebadane zašeplal profesor. Potom odvrátil poľad, akoby ho jej oči popálili. Mija pochopila, že tá žena je Perníkova

manželka, ktorá ho pred rokmi opustila a pridala sa k Mariotovým poskokom.

Vtom začula hrubý hlas vo svojej hlave: *Mija...*

„Ak do piatich sekúnd neodložíte zbrane, ponesiete zodpovednosť za smrt jedného zo svojich drahých poddaných,“ vyhľážal sa Grigorias a z jeho výrazu sa dalo vyčítať, že tá predstava ho teší. „Potom ďalšieho a ďalšieho...“

... *musíš použiť magioly! Spôlahni sa na ich moc a pokúste sa utieciť.* Až v tej chvíli spoznala Metojov hlas, ktorý sa jej telepaticky prihováral. Cítila, ako sa jej v tele hromadia magioly. Z končekov jej roztriasených prstov vyskakovali iskričky. Pokrútila hlavou a ustúpila vzad, hoci vedela, že tým nič nedosiahne. Nedali im inú možnosť. Boli celkom bezmocní.

Kalenčáková ako prvá premenila svoj meč na prútik.

Budete letieť až do Magradu, je to dlhá cesta, aj keď pojedete najväčšou rýchlosťou. Budeš mať dosť času vymyslieť plán na útek...

Grigorias sa zasmial: „Vždy som tvrdil, že si bystré dievča, Adria.“ Pristúpil knej a premeral si ju skúmovým pohľadom. „Veru, veru, škoda, že ta Henrich nikdy nedocenil.“

„Chod' dopekla,“ zasyčala Kalenčáková.

Prstom jej prešiel po lící. Pri jeho dotyku sa trhla. „Si taká oddaná, chuderka. Verne tu čakáš na svoju lásku už celé roky... a on? V Polise si užíva s tými najkrajšími pipkami a na teba si už ani nespomenie... Necítis sa tak trochu úboho?“

Nahnevane chytila ruku, ktorá sa opäť pokúsila dotknúť jej líca, a zaryla nechty do jej kože. Grigorias zanadával a udrel ju tak silno, že takmer spadla na zem. Potom sa otočil k starešinom. Svoje prútiky už odložili.

Nesmiete sa dostať do Mariotových rúk, pokračoval Metojov hlas. Pokús sa vyvolať zmätok medzi nimi a získať pre Miseaga amulet. Bude vedieť, čo má robiť.

„Nepríjemné, že vám vo vašom vlastnom klane rozkazujú Zradcovia, však?“ usmial sa na nich Grigo.

„Spoločenstvo to Mariotovi vráti,“ ubezpečoval ho Metoj. „Vezmite si ich, ale nenahováraj si, že si zvítazil, Grigorias.“

Zka sa posmešne sa rozhliadol naokolo. Ozbrojení Zradcovia kontrolovali celé pole plné čarodejníkov, ktorí boli odhodlaní odovzdať im dedičov bez boja a protestov. „Toto naozaj nevyzerá ako prehra!“

Miseag chytil Miju za ruku, pevne ju stlačil a zašeckal: „Láskavo sa upokoj. Potrebujeme ich...“ Vedela, že hovorí o magiolách. Jeho dotyk ju však vôbec neupokojoval.

„To ukáže čas,“ pokojne odvetil starešina.

Zka nezaváhal, no čosi Miji našeckávalo, že Metojove slová ho zneisťili. Poškrabkal sa na brade. „Hm... a aby som nezabudol, pozdravuje ta Anna.“ Staršína zatal čeluste. Mija si všimla, že aj Kalim nahnevane prižmúril oči. „Vo svojej cele sa cíti príjemne. Je to sice jedna z najhorších v Magrade, ale predstav si, hovorí, že oproti tej chatrči, v ktorej si ju nechal žiť, to je takmer luxus. Je to skromná žena, nikdy sa na nič nestážuje. Teda, až na svojho manžela sa naozaj nikdy na nič nestážovala...“

„Chod' Grigo, Marioto už čaká na svojho poslušného psa,“ ozval sa Metoj. „Nestrácaj čas rečnením, aj keď to ti vždy šlo lepšie ako bojovanie.“

Grigorias sa zazubil a priložil svoju dýku k Metojovmu krku. Ten sa ani nepohol. „Hm... tak rád by som ťa pokoril. Ty a tá tvoja arogancia. Ale stratilo by to svoje čaro...“ po krku mu stiekol úzky pramienok krví. „Marioto ťa pripravil o obe deti, ženu, vnučku, a tak sa mi zdá, že... aj vlastný klan ťa dnes zradil. Čo viac už len môžem chcieť?“ Vtom ho silno udrel rukoväťou dýky a Metoj zaiste aj pod vplyvom čarov spadol na zem. Kalenčáková sa musela uhnúť, aby nespadla spolu s ním. „Takto je to lepšie,“ usúdil a kývol na červenovlasú ženu.

Mija mala pocit, akoby sa všetko odohrávalo len vo sne. Takmer nevnímala, čo sa deje. V hlave počula ďalší hlas, hlas, v ktorom spoznala Adríanu. *Musíš sa upokojiť, Mija! Nedovoľ, aby ti unikli magioly, je to tvoria jediná nádej na útek.*

Zatiaľ cítila, ako sa okolo jej rúk obmotáva neviditeľné a pevné lano. Aj Miseagove ruky sa priblížili a lano zviazalo jeho zápästia. Miji neušlo, že sa už netvári tak skľúčene ako počas procesu. Súd mu nariadił odobrat amulet a zdalo sa, že aj väzenie v Magrade je preňho lepšia alternatíva.

Väzenie? pomyslela si Mija a zo všetkých síl sa snažila nepodľahnúť panike. Vedela, že Marioto od nej niečo potrebuje, hoci nemala ani poňatia, čo by mohla poskytnúť najmocnejšiemu čarodejníkovi. A čo sa stane, ak dosiahne to, čo chce? Nebude ju už potrebovať... čo ak ich nečaká len väzenie?

Neublíži ti, viem to, Mija... Marioto by ti neublížil, daj si však pozor na Grigoriasa... dohovárala jej Adriana.

Zradcovia sa postavili do kruhu, Grigorias v jeho strede zmenil dýku na vuznošku a čarami prinútil Miju vysadnúť na ňu. Perníkova manželka urobila to isté s Miseagom.

Mija sa nezmohla na odpór, prosebne hľadela do očí Metoja, ktorý sa už pozbieranl zo zeme. Jeho pohľad bol však nepreniknutelný. Dal jej inštrukcie, nemohol urobiť viac. Miseag zjavne nemienil protestovať, dobrovoľne sa vydával do rúk Zradcov.

„Florián, bud' taký láskový a podaj mi ich amulety,“ výsmešne mu prikázal Grigo. Profesor ho musel poslúchnuť. Zamieril k skrinke, kde stáli stolice starešinov, a vytiahol z nej dva amulety. Grimasa na jeho tvári, keď ich odovzdával Grigovi, prezádzala, že by ich radšej videl sčernené a bez moci ako v rukách Zradcov. Grigo ich vhodil do mešca a s úškrnom ho zaviazal.

„Ja ich vezmem,“ vyhlásila červenovlánska.

Grigorias si nepríjemne ponatahoval svaly na krku. „Nie.“

„Marioto nám to prikázal. Dievča je teraz mocnejšie, čím dalej od nej budú, tým lepšie,“ vysvetlila a vrhla na vodcu odhodlaný pohľad.

„Teraz tu velím ja,“ precedil pomedzi zuby.

„Ty nie si môj vodca, poslúcham Mariotove príkazy.“ Jej hlas znel po-kojne. Velavýznamne nadvihla oboče.

Grigorias zlostne podal amulety Perníkovi a kývol hlavou. Profesor vedel, čo od neho žiada, no ani sa nepohol z miesta.

„Nehanbi sa, Florián,“ zavrčal Grigo, „už ťa raz zradila, čo horšie ti ešte môže urobiť? Chod' za svojou milovanou manželkou!“

Žena ani brvou nepohla. Florián sa k nej nepríblížil ani o krok, mesec s amuletmi odhodil a žena ho v letku zachytila.

„Aká smutná tragédia jednej šťastnej rodinky,“ posmieval sa mu Grigorias. „Nielenže sa na ňu nedokáže pozrieť, on sa k nej dokonca bojí priblížiť!“

„Máte, čo ste chceli, už chodte!“ zasyčal profesor celý zúrivý.

Kruh Zradcov sa zomkol a čakal na príkazy. Boli pripravení vzlietnuť, no Grigorias sa ešte otočil k davu a zakričal: „Viem, že to nespravíte, ale pre istotu – neradím vám sledovať nás. Nechám tu ešte svojich ľudí. O nič sa nepokúšajte... niekoho by to mohlo stať život.“ Naklonil sa k Miji. „A tebe nech nenapadne použiť svoju čudnú mágiu... Dám si na teba dobrý pozor.“ Prstom ukázal na jazvu, ktorá sa mu tiahla cez polovicu tváre. „Hnusí sa ti, že?“ Oblizol si pery. „Vďačím za ňu tvojej matke! Určite by si nechcela mať podobnú.“ Jej zdesený pohľad vravel za všetko.

Grigorias natiahol ruku k medailónu na jej krku, nemilosrdne jej ho strhol a hodil na zem. Viac nestrácali čas. Nasadol na vuznošku za Mijin chrbát a Perníková urobila to isté. Miseag sediaci pred ňou kútikom oka pozrel na Miju a pokúsil sa jej naznačiť, aby sa upokojila.

Privrela oči a zo všetkých síl sa snažila ovládať prúdy magiol, aby z nej neunikali a aby sa viac netvorili. Dýchala zhlboka a sústredila sa na mágiu, ktorá sa v nej tak nezadržateľne hromadila. Od napäťia ju striaslo. Vtom pocítila, ako jej telo stuhlo pod vplyvom znehybňujúceho zaklínadla.

Potom vzlietli a kruh Zradcov ich nasledoval. Pohľady prítomných sa zodvihli nahor a pozorovali, ako dedičov odnášajú do desivého Magradu. Väčšina z nich si isto priala, aby ich už nikdy viac nevideli.

Leteli omnoho rýchlejšie, ako bola Mija zvyknutá. Kruh Zradcov z každej strany obklopoval oboch zajatcov. Všetci leteli rovnakou rýchlosťou, neobzerali sa okolo, leteli v ústrety svojmu cieľu. Zdalo sa, že ich postavenie nemôže nič narušiť. Mija ich videla len kútikom oka, lebo telo mala zmeravené a ledva mohla pohnúť hlavou. Všimla si, že proti Miseagovi nepovažovali za nutné použiť takéto opatrenie.

Srdce jej divoko búšilo. Netušila, koľko bude trvať cesta do Mariovej pevnosti, no vedela, že ak čím skôr niečo nevymyslí, stratia aj

poslednú nádej. Nepochybovala, že ak sa im nepodarí utiečť, Grigorias sa jej kruto pomstí. No nič múdre jej neprichádzalo na um. Bála sa bezhlavo riskovať a minút magioly na pokus, ktorý by sa nemusel skončiť dobre...

Bzducha! nadávala si v duchu. Bezmocnosť ju ešte viac rozrušovala. Bála sa, že magioly v sebe neudrží už dlhšie a vybuchnú ako sopka, ktorej lavína zmetie všetko naokolo.

Vtom si to uvedomila.

Keby Miseagovi uvoľnila ruky a dala dosť času, mohol by získať amulety. Takže potrebovali odvrátiť pozornosť Zradcov. Stačilo vyvolať zmätku a v tom by jej magioly mohli pomôcť. Chaos bol presne to, čo im do teraz šlo najlepšie.

Mestá, ponad ktoré leteli, sa zmenili na lesy. Napriek veľkej rýchlosťi Mija už necítila chlad, preto usúdila, že smerujú kam si na juh. Rozhodla sa nestrácať čas. Ak by to aj nevyšlo, môže sa vyhovoriť, že magioly už jednoducho nevládala udržať v sebe.

Zhlboka sa nadýchla a dovolila všetkým emóciám, aby vyšli na povrch. Nebránila tomu, aby strach z neúspechu a Mariotovho hnevu celkom opantál jej myseľ. Horúčava magiol zaplnala jej vnútro, Mija cítila, že jej telo je už ohybnejšie a ona sa dokáže pohnúť. So zatvorenými očami sa sústredila na iskričky, čo pomaly vyskakovali z jej prstov a s narastajúcim strachom si uvedomila, že už nedokáže zastaviť ich prívaly.

Práve leteli ponad rozkvitnutú zelenú lúku, keď jej moc vybuchla. Žiarivé zlaté svetlo magických iskričiek sa rozpŕchlo na všetky strany, pretŕhlo znehybňujúce zaklínadlo aj putá, ktorými zviazali Mijine zápästia. Magioly boli také mocné, že Zradcov naokolo odhodili a oslepili. Vuznošky pod ich vplyvom stratili schopnosť lietať a spolu so svojimi majiteľmi sa rútili nadol rýchlosťou len o čosi menšou ako voľný pád. Rotovali vo vzduchu, čarodejníci kričali a zo všetkých síl sa snažili vzlietnuť alebo aspoň udržať vo vzduchu. Mija videla jedného, ako sa strmhav rúti a padá nadol.

Grigorias nechutne zanadával a snažil sa vuznošku podrobiť svojej vôli. Šok z toho, čo spôsobila, vháňal do Mijinej mysle ďalšie magioly. Ne-

mala inú možnosť, pomáhala nimi Grigoriasovi získat kontrolu nad padajúcou vuznoškou.

Magioly uvoľnili aj Miseagove ruky. Krúživo sa rútil so ženou priamo k zemi. Zatiaľ čo sa ona zúfalo držala vuznošky, Miseag rýchlo odtrhol jednu ruku od vuznošky a natiahol sa k vrecku na jej kabáte, kam skryla jeho amulet. Červenovlácka kričala od hrôzy, nemohla mu v tom zabrániť. V prvom rade musela prinútiť kanu letieť. Miseag už o dve sekundy držal v ruke mešec s amuletnmi. Ten jeho sa rozžiaril a Miseag opäť pocitil obrovskú silu, ktorú si toľké roky pestoval.

Nadalej sa rútili k zemi, koruny stromov sa približovali a vuznoška ich stále neposlúchala. Miseag spojil svoju moc s mocou zúfalej ženy a táhal vuznošku do vzdachu. Uvedomoval si, že ak sa im to nepodarí, zomrú.

Zradcovia, čo leteli s nimi, padali jeden za druhým nadol a ich moc nedokázala odolať chaosu, ktorý vyvolali magioly. Tvrdá zem sa čoraz viac približovala.

Prosím... zaúpela Mija v duchu. Pevne držala vuznošku a pokúšala sa ju spolu s Grigom prinútiť, aby poslúchala. Hrôza, ktorú pocitovala, jej dodávala väčšiu a väčšiu moc...

Nevedela, ako ďaleko od zeme sa nachádzajú, keď sa im napokon podarilo zmeniť smer a pomaly začať stúpať nahor. Oči držala zatvorené, až kým nepocítila, že smerujú hore. No keď si uvedomila, že ich vuznoška ako jediná letí vo vzdachu, zachvátila ju panika.

Miseag! kričala, no z jej hrdla sa nevydral ani hlások.

Grigorias musel ešte stále sústredit všetku svoju moc na ovládanie kany. Mija uvoľnila zovretie a opäť pocítila, že padajú, Grigova moc nestačila, aby ich oboch udržala. Ich pád sa však spomalil.

Bez váhania vrazila laktom do Grigovej hrude, rozhodnutá zhodiť ho z vuznošky. Zka sa však udržal a tak silno ju udrel do chrbta, až vykríkla od bolesti. Takmer spadla.

Opäť klesali ponad stromy, a preto musela všetky zvyšné magioly sú-

stredit na vuznošku. Začali spomaľovať, no stále klesali. Vedela, že už nemá dosť síl, aby zabránila pádu.

Miseag! volala.

Ked' ich Miseag uvidel, boli len pár metrov nad korunami stromov. Priletel najrýchlejšie, ako sa dalo, pevne chytil Miju za ruku a táhal ju do výšky, zatiaľ čo Grigo so svojou kanou bezmocne klesal nadol. Mija bola ľažšia, ako predpokladal, a on sa iba jednou rukou držal vuznošky. Grigories sa stratil v korunách stromov, počuli, ako sa pod ním lámu konáre a on padá na zem.

Ruky dedičov sa šmykali od potu, Miseag vedel, že Miju dlho neudrží. Jej ruka sa pomaly kĺzala z jeho zovretia.

„Miseag!“ zhrozene kričala. Z prstov jej vystrelili magioly a ovinuli ich ruky ako pevný povraz. Zaryli sa do ich kože a držali ich spojené, kým Miseag a jeho vuznoška nezačali klesať nadol. Nezáležalo na tom, že sme rovali priamo do hustého lesa. Museli čo najskôr zosadnúť na zem. Magioly sa bolestivo prerývali ich kožou až k mäsu.

„Drž sa!“ kázal jej.

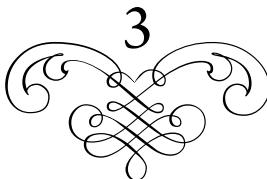
Čaro magiol vyprchalo, až keď klesli pod konáre stromov. Ich ruky sa oddelili. Mija spadla na zem a bolestivo zastonala. Miseag sa spustil knej a pomohol jej postaviť sa.

Mija vzlykla od bolesti. „Prečo si nezastavil skôr?“ vyčítala mu. Celá sa chvela.

„Rýchlo, nasadni!“ prikazoval jej a táhal ju ku kane. „Zka to určite prežil, musíme letieť ďalej!“

Nezmohla sa na odpór, no nohy ju takmer neposlúchali, musel jej pomôcť vysadnúť. On to však už nestihol spraviť. Z temnoty lesa vyletel obrávský modrastý tieň a vrazil do ich vuznošky.

To, čo vzápätí nasledovalo, ich celkom ohromilo.

3

Rodinné hádky

„Som tvoj nadriadený, tak sa s tým už zmier!“

„Do Magradu sa nedostanú, podarí sa im utieť,“ sebaisto vyhlásil Metoj.

„Privel'mi dôveruješ magiolám,“ upozornil ho Kalim.

„To predsa nie je také dôležité,“ zamiešala sa do rozhovoru Kalenčáko-vá. „V prvom rade dobre viete, že Marioto musí mať vážne dôvody, keď sa odhodlal na takúto akciu, no ani jednému z dedičov nechce ublížiť. Ak sa im aj podarí utieť alebo ich prepustí, myslíte si, že sa sem vrátia? Čo ak dajú prednosť Magradu alebo sa pokúsia pred nami skrývať?“

„Nemajú kam íst,“ tvrdil Perník, „budú sa musieť vrátiť. Ak sa im podarí utieť, o čom pochybujem.“

Adriana k nemu nazlostene pristúpila. „Nevrátia sa! Vedia, že tu ste ich už odpísali, a hned' keby sa vrátili, pokúsili by ste sa ich opäť vyštvať! Ak utečú pred Mariotom, utečú aj pred nami! Z Ľubietovej ste ich vynali ako zločincov!“

„Ved' nimi aj sú!“ oponoval jej.

Nato sa Adria strhla od prekvapenia. Metoj zrazu schytal Perníka za golier a pritlačil k stene. „Už ani slovo, nadnes stačilo!“

„A čo mi urobíte, ak vás neposlúchnem?“ smial sa Florián. „Kde chýbajú rozumné slová, zostávajú už len päste? Nezmôžete sa na nič lepšie?“

Profesorova tvár v tej chvíli zbledla. Metož mu tak silno pritlačil na hrudník, že ledva zalapal po dychu.

„Týmto nič nevyriešite!“ vybuchla Kalenčáková. „Nechajte ho a sústredte sa...“

„Nemiešaj sa do vecí, ktoré sa ťa netýkajú!“ varoval ju Metož so stisnými perami, nespúšťajúc pohľad z Perníkovej tváre.

„Navrhujem, aby ste sa všetci upokojili,“ tíšil ich Kalim a posunkom ruky dôrazne naznačil starešinovi, aby pustil poblednutého profesora. Až po dlhých sekundách napäťeho ticha starešina Lubietovej neochotne uvoľnil zovretie. Profesor naňho nahnevane zazeral.

„Súhlasím s Adrianiným názorom,“ pokračoval Kalim. „Ak sa im podarí utiecť, nebudú sa sem chcieť vrátiť. Netušia, že v skutočnosti ich neodsúdime...“

„Všetky dôkazy svedčia proti nim!“ protestoval Perník.

„Nebudte naivný,“ vysmiala ho Kalenčáková. „Za Mijou stojí Henrich, nedovolí ju vyštvať z klanu len pre vašu márnivost! Už dávno mal vedieť, že bola obvinená. Keby to tušil,“ vyčítavo sa pozrela na Metoja, „súd by sa nekonal. Zbavil by ju obvinení a vy to dobre viete. Len tá vaša pýcha vám zabránila informovať ho!“

„Adria...“ upokojoval ju Kalim.

„A nemám pravdu?“ hnevlivo sa pýtala. „Kalim, tak mi odpovedz!“

Starešina netrpezlivо pokrútil hlavou. „Obviňovaním nič...“

Adriana pristúpila k Metojobovi a vyzývavo mu pozrela do očí. „Na tom, čo sa stalo, nesiete najväčší podiel viny.“

„Nezabúdaj, kde je tvoje miesto!“ zlostne ju varoval Metož.

Vtom sa dvere pracovne rozleteli a dovnútra sa vrútil vysoký svetlovlásy muž. Pozornosť pútal nielen výškou či svetlozeleným výstredným oblekom. Sebavedomým spôsobom správania a nekompromisným pohľadom vzbudzoval rešpekt. Ak aj na okamih niekto zapochyboval, či pred nimi naozaj nestojí Henrich Arabes, istota, s ktorou bez váhania zamieril priamo do starešinovej pracovne, ho v tom utvrdila.

Arabes vrhol zúrivý pohľad na starešinu a hrubým hlasom povedal: „Zdá sa mi, že ty si na svoje miesto zabudol!“

Metoj sa vzpriamil a nahnevane sa pozeral na muža, ktorý sa ho takto odvážil ponížiť pred jeho vlastnými ľuďmi. Za ním vstúpili do miestnosti traja postarší muži, ďalší zostali spolu s ostatnými pracovníkmi Úradu na chodbe a napäťo počúvali.

„Metoj, si starešina Lubietovej! Nie si ani Najvyšší, ani Hlava Spoločenstva! Bolo tvojou povinnosťou informovať ma o tom, že sa chystá proces s Mijou!“ pripomínal mu Henrich Arabes. „Nie si taký mocný, aby si ma mohol obchádzať a konať podľa svojho! Ja som vodcom Spoločenstva a ty by sa to už mal naučiť rešpektovať.“ Pristúpil k nemu tak blízko, že ich oddelovalo len niekoľko centimetrov. Obaja boli rovnako vysokí a ich modré oči sa navzájom prevŕtavali. Odkedy sa naposledy takto rozprávali, prešlo veľa rokov. Boli to silní muži, ktorí považovali za samozrejnosť, že ich všetci poslúchajú na slovo. Neboli zvyknutí podriaďovať sa. „Zatiahol si nás osobný spor do Mijinho života!“

„Henrich, neopovažuj sa na mňa kričať v mojom vlastnom klane a pred mojimi ľuďmi!“

„Je to aj môj klan! Aj moji ľudia! Tak ako všetci v Spoločenstve! Tak ako aj ty! Som tvoj nadriadený, tak sa s tým už zmier!“

„Najprv by si si to musel zaslúžiť!“

„A to dievča si zaslúžilo, aby trpelo pre twoje prekliate ego?“

Metoj nahnevane prižmúril oči. „Spoločenstvo sa má staráť o bezpečnosť svojich ľudí. Marioto si môže robiť, čo sa mu zachce, a vy nie ste schopní postaviť sa proti nemu!“

„Možno keby starešinovia dodržiavalí pravidlá medzi klanmi a vodcami Spoločenstva, starostlivosť o bezpečnosť by bola jednoduchšia. A možno keby si si nevydupal, že sa postaráš o Miju, ochránil by som ju pred ním lepšie ako ty!“

„Nebil si sa veľmi o to, aby zostala u teba, keď sme sa rozhodovali, kam pôjde,“ zlostne mu pripomenul Metoj. „Bál si sa, že by si sa musel vzdať svojich radovánok v Polise.“

Henrichova tvár stvrdla od zlosti. Na okamih jeho pohľad zablúdil k Adriane. „Naivne som si myslel, že jej v klane a blízko domova bude lepšie. Dokonca som si nahováral, že za tie roky si sa zmenil a dokážeš sa

o ňu postarať! No ty si sa nezmenil ani trochu,“ v hlase sa mu ozývalo po-hrdanie. „Dohnal si ju k tomu, aby sa vlámala do Komory! Dovolil si Zradcom, aby ju uniesli!“

„Nikto jej nekázal pchať nos do Komory!“ rozčúlil sa Metoj.

„Má pravdu,“ ticho sa ozvala Adria. Obaja muži sa na ňu nechápavo pozreli. „Mija chcela vedieť, čo spáchal Ivan Vilhan,“ pokračovala roz-hodným hlasom. „Odmietli ste jej to prezradíť, celý čas ste ju tahali za nos rozprávkami o tom, že sa to raz dozvie, a nakoniec ste jej povedali, že si to radšej vezmete do hrobu. Včera mi to priznal! Vy ste ju vyprovoko-vali, aby sa správala tak, ako sa správala. Prišla sem ako tiché vystrašené dievča. To vaša láskavá opatera z nej urobila nezvládnuteľné klbko ner-vov! A teraz...? Ak sa aj oslobodí, nebude ochotná vrátiť sa do Lubietovej! Starešina, odohnali ste od seba svojho ďalšieho potomka.“

Metoj akoby stratil sebkontrolu, dvoma krokmi pristúpil ku Kalen-čákovej a hrozivo na ňu zazrel z výšky.

„Nechaj ju,“ varoval ho Henrich tichým, no nebezpečným hlasom.

Adriana vz dorovito hľadela na starešinu.

„Myslíš si, že si nenahraditeľná? Myslíš si, že ti beztrestne dovolím po-staviť sa proti mne pred celým klanom?“ Metoj takmer šepkal, no jeho slová zreteľne počuli všetci v miestnosti. „Môžeš okamžite odísť z môjho klanu! Nepotrebujem tvoje služby a nezaujímajú ma tvoje názory. Ani on ta predo mnou neochrání!“ Pohľadom ukázal na Henricha.

„Som Hlava Spoločenstva, nemáš ani zdaleka takú moc ako ja,“ pokoj-ne mu oponoval.

Starešina ho zúrivo prebodol pohľadom. „Ani všetky páky Spoločen-stva ma neprinútia, aby pre mňa ďalej pracovala. Je v nemilosti starešinu.“

„Odíde do Polisu,“ ľahostajne vyhlásil Henrich.

„Stačilo!“ vykríkla Adriana. „To teraz nie je podstatné. Mija...“

„Mija sa sem nevráti,“ dokončila Hlava Spoločenstva. „Ak sa dedičom podarilo utieť, my ich nájdeme. Prehľadáme celé Spoločenstvo, kým ich neobjavíme. Ak sú v Magrade, Marioto ich skôr či neskôr prepustí. No Mija sa do Lubietovej nevráti!“

„Je to moja vnučka, zostane tu!“ neochvejne vyhlásil starešina.

„A je to aj moja neter,“ pripomenuл mu Henrich. „Už si dostał šancu postarať sa o ňu, a nezvládol si to. Ak si jej venoval čo len časť tej nesku-točnej opatery, ktorú si venoval mne a Mel, keď sme boli deti, nečudoval by som sa, keby sa rozhodla zostať v Mariotovej pevnosti. Naštastie jej v žilách koluje aj krv našej mamy. Verím, že Mija odíde a potom zostane v Polise spolu so mnou.“

„Naozaj si myslíš, že sa ti tak ľahko podrobí?“ zasmial sa starešina.

„Čokoľvek iné bude pre ňu lepšie ako život v Lubietovej pod tvojou strechou. Viem to z vlastnej skúsenosti.“ Rozhliadol sa po miestnosti. Perníkovi nevenoval ani slovo, no pohľad, ktorým si ho premeral, nazna-čoval, že za proces proti dedičom bude profesor pykať.

Metoj sa vyzývavo zasmial: „Celý život si sa snažil o to, aby si sa na mňa nepodobal a neopakoval moje chyby. Tak sa teda na seba pozri, Henrich.“

Jeho syn nereagoval. Lahostajne vyhlásil: „Oficiálne zbabujem oboch dedičov všetkých obvinení, ktoré sa proti nim vzniesli. A to na základe moci, ktorú mi udelilo Spoločenstvo. To, že ich uniesli zo súdu, sa nik ďalší nedozvie.“

Potom sa otočil, zvedavci stojaci pri dverách mu uvoľnili cestu a on vy-siel z pracovne sprevádzaný nenávistným pohľadom svojho otca.

„Stal si sa tým, čím si nikdy nechcel byť!“ pokračoval Metoј. „Stal si sa obrazom vlastného otca.“

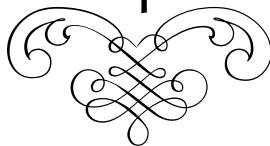
Henrich neodolal pokušeniu. Zastal a spýtavo sa pozrel na starešinu: „Tak sa teda na mňa pozri a povedz, či si na mňa hrdý, drahý otec! Si spo-kojný s tým, čo vidíš?“

„Hanbím sa za teba,“ chladne a bez rozmýšľania odvetil Metoј.

Arabes sa škodoradostne usmial: „Aspoň vieš, ako som sa celý život cítil.“ Metoјovi šklblo kútikom oka, no nepovedal ani slovo. Henrich sa otočil k Adriane: „Čakáme ťa v Polise.“

Potom odišiel. Po viac ako pätnástich rokoch sa vrátil na miesta, kde vyrastal a ktoré kedysi predstavovali jeho budúcnosť. Mal sa stať ďalším starešinom klanu! Až do chvíle, kým sa nerozhodol opustiť rodinu a vzdáť sa svojho členstva. Lubietová mala byť jeho životom, jeho jediným domo-vom. Teraz mu pripadala vzdialená a neznáma rovnako ako jeho otec.

4

Prenasledovaní drakmi

„Je mi zima...“

Modrý magický tieň vrazil do vuznošky. Náraz bol taký silný, že Miju odhodil a opäť spadla na zem. Vtom tváre dedičov ožiarila modrastá žia-
ra a ozvalo sa zapraskanie. Vuznoška sa rozpolila a z jej útrob sa začalo valiť červené svetlo. Mágia, ktorá sa v nej skrývala, unikala do okolia a strácalala sa v povetri tak rýchlo, že Miseag a Mija si ani poriadne nestihli uvedomiť, čo sa deje, a na zemi už ležala obyčajná rozlomená palica bez zrnka mágie.

„Nikam nepôjdete,“ kričal na nich Grigorias, letiaci na vuznoške. Tvár aj ruky mal doškriabané, dlhý plášť dotrhaný, no v očiach sa mu odrážala preňho príznačná krutost.

Mija sa nedokázala postaviť na nohy. S očami rozšírenými od strachu sledovala Miseaga, ako skočil po rozlomený kúsok kany a len tak-tak sa vyhol zaklínadlu, ktoré naňho Grigo v letku vyslal.

„Hádam si nemyslíš, že ma s tým klátom môžeš poraziť!“ smial sa Zka a vyslal k Miseagovi ďalšie zaklínadlá. Ten sa skryl za strom a mágia do-
padla na kmeň ako tažké balvany.

Mija ležala na zemi, predstierajúc bezvedomie. Vedela, že by sa nestihla včas skryť pred zaklínadlami.

Grigorias sa postavil, jednou rukou pevne zovrel svoju kanu a dru-

hou vyslal k Miseagovi ďalšie zaklínadlo. Strom nad ním sa otriasol od nárazu.

Vtedy sa Miseag otočil a vyrútil sa na Grigoriasa s rozlomenou palicou. Vypúšťal proti nemu tieňe mágie, no Zka ich úspešne odrážal. Rozlomená kana sa stretla s Grigoriasovou.

Mija vedela, že Miseag ho nemôže poraziť. Obratne vzdoroval Grigovým výpadom, no brániť sa proti kane kúskom palice bolo márne. Šikovnejší čarodejník by protivníka s takou nevýhodou, v akej bol Miseag, už dávno porazil. Musela dúfať, že Miseagovi sa podarí udržať na nohách aspoň do chvíle, kým ona nazbiera dosť magiol na útok.

Zatiaľ iba bezmocne sledovala, ako sa Grigova kana zmenila na meč a oškrela Miseagov bok. Zhíkla a pocítila, že do mysle sa jej opäť vracia čarovná moc. Grigorias si až vtedy uvedomil, že Mija nie je v bezvedomí, no bolo už neskoro. Vystrela ruky, skôr ako stihol zasiahnúť, a vypustila k nemu zlatisté magioly. Miseag naňho zaútočil a nedovolil mu uhnúť. Do Grigoriasovho chrba vrazila omračovacia mágia a jeho nevládne telo sa zrútilo.

Ked' klesal k zemi, tvár sa mu skrivila od zlosti, no mal ešte dosť síl, aby zašeplal: „Neutečiete!“ Meč, ktorý držal v rukách, v tej chvíli obklopil modrý tieň a zbraň sa s hlasným zapraskaním rozlomila tak, ako sa rozlomila aj Miseagova kana. Les opäť zahalila vytrácajúca sa mágia.

O chvíľu sa červená žiara rozplynula a odhalila Grigovo ochabnuté telo, vedľa ktorého ležal rozlomený meč.

Miseag zanadával.

Mija sa stonajúc postavila na nohy a zhrozene si prezerala rozlomené kúsky zbraní. „Nedá sa... nedajú sa opravit?“ opýtala sa, no odpoveď dobre poznala. Ani najlepší čarodejníci by už nedokázali odhalit všetky kúzla na výrobenie kany, bola to veľmi stará mágia. Museli sa zmieriť s tým, že ani jedna z vuznošiek už nevzlietne.

„Musíme ísť,“ vyhlásil Miseag. „Ak je hore ešte niekto, mohol si všimnúť tie magické výbuchy a je len otázkou času, kedy sa tu zjaví.“

„No čo s ním?“ opýtala sa Mija pri pohľade na Grigoriasovo telo.

„Nezabijeme ho, aj keď mnohí by nám za to podakovali,“ kopol Gri-